

[Bertel Dahlgaard.]

lotterispillet foregår, overhovedet ikke appellerer til overdriivelse af spillelidenskaben på samme måde, som tipningen gør det, og som tallotteriet i alle lande gjorde det i sin tid. Det er måske uvenligt af mig at minde den højtærede minister om, at klasselotteriet iøvrigt er mere skånsomt i det hele taget overfor menneskene; her får, såvidt jeg husker, spillerne 80 pct. af det, de sætter ind. Grunden til, at jeg nævner det, er, at den højtærede minister ligesom ville sige, at det var min skyld, at vi endnu har bevaret klasselotteriet, idet ministeren sagde, at det havde vi haft også, medens jeg sad i regeringen i 11 år, jeg havde virkelig medansvar herfor. Ja, det var meget rart, hvis man kunne få det vendt sådan. Jeg vil gerne oplyse ministeren om, at jeg har ikke haft nogen mulighed for overfor nogen socialdemokratisk finansminister at gennemføre afskaffelse af klasselotteriet; men jeg kan samtidig oplyse, at jeg i et ministermøde, hver gang antallet af lodder blev forøget — det var vist to gange —, har talt imod det.

Jeg kan måske berolige ministeren med hensyn til min fortid ved at minde om, at dengang koloniallotteri-koncessionen udløb, var jeg en meget stærk talsmand i ministeriet for, at denne koncession ikke blev fornyet. Det er mig endnu en meget stor glæde at tænke på, at Stauning her var enig med mig, og det var afgørende for, at vi blev færdige med dette koloniallotteri, som aldeles ikke pyntede på Danmarks navn under den form, agenturet fandt sted på ude i verden.

Ja, det er kun disse par ord, jeg ville sige til ministeren.

Til de andre ordførere skal jeg ikke sige stort mere. Til det ærede medlem hr. Alfred Andreassen, der tilsluttede sig ministerens udtalelser, vil jeg blot sige, at jeg ikke på noget tidspunkt har tvivlet om, at ministerens betragtninger ville falde fuldtud sammen med det ærede medlems særlige pædagogiske idealer, men de er altså ikke mine.

Jeg har en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft. Mine tanker er hos det ærede medlem idag. Jeg forstår på det ærede medlem, hvor vanskeligt det har været. Jeg forstår også, hvorfor det måtte give sig udslag i, at det ærede medlems tale gav udtryk for en generthed, som ellers ikke præger det ærede medlem. Men

hvad indholdet af talen angår, ja, så viste det sig jo til min sorg, at „Berlingske Tiden- de“s pædagogiske betragtninger ikke har gjort indtryk på det ærede medlem. Det ærede medlem holdt sig til sportssiden; jeg kan ikke tænke mig, at det ligefrem skulle være udtryk for, at det ærede medlem ikke læser spidserne. (*Finansministeren*: Han læser dem i „Politiken“!) Ja, det ved jeg ikke; men jeg har ikke set noget modsætningsforhold mellem „Politiken“s udtalelser på den ene eller anden side. Men iøvrigt vil den højtærede minister jo altid kunne få smil frem overfor sådanne problemer, for der er jo ikke så mange steder her i salen, hvor ensretningen er helt gennemført med hensyn til meningerne, og derfor er den højtærede minister altid i salveten.

Med hensyn til det rent saglige, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts stilling, er der en ting, jeg gerne vil prøve på at fastholde. Det ærede medlem har overfor befolkningen, overfor dette høje ting i højere grad end nogen anden måske her i landet, i hvert fald næst efter Leo Frederiksen, været den, der har sagt: dette er den uskyldige gættekonkurrence, hvor enhver vil kunne forstå, at en 25 øres, en 50 øres indsats aldrig vil kunne få sociale eller uheldige følger for den enkelte. Det, jeg nu gerne vil spørge det ærede medlem om, er dette enkle: Vil han fastholde dette synspunkt, som han fremdrog overfor folketinget, da han havde hovedansvaret for, at tipningen blev gennemført? I så tilfælde kan det ikke være meningen, at det ærede medlem afviser rimeligheden af, at vi på det nuværende tidspunkt går til overvejelse af ændringer i loven.

Må jeg iøvrigt i denne forbindelse sige en enkelt ting til det ærede medlem, der synes at forudsætte, at jeg ikke havde læst loven — en sådan bemærkning var vel i og for sig ikke nødvendig. Det ærede medlem har fået den opfattelse — det fremgik af det ærede medlems replik i anledning af mine udtalelser —, at i henhold til lovens § 7 kan der ske anvendelse af de kulturelle beløb, eller hvad man nu skal kalde dem, de almennyttige beløb, til henlæggelser til fonds med henblik på de studerendes fremtid. Det tror jeg ikke på. Såvidt jeg kan læse loven, gælder det ikke. Beløbene kan anvendes til understøttelse af studerende, men jeg vil ikke tro, at det er meningen — det har jeg aldrig hørt